

Arrest

nr. 256 449 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar

huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor haar oom die bij de taliban zou zijn.

Verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 9 oktober 2019 omdat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden herkomst uit het district Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, en aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aldaar. Verzoekende partij biedt, zo werd vastgesteld en geoordeeld, geen zicht op haar daadwerkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden in Afghanistan.

Verzoekende partij legt in het kader van huidig volgend verzoek bijkomende, nieuwe verklaringen af. Zo wijzigt ze haar eerdere verklaringen met betrekking tot haar verblijfplaatsen in het verleden. Ze geeft thans aan dat zij werd grootgebracht in Pakistan en er tot 2011 heeft gewoond en dat ze nadien is teruggekeerd naar de Afghaanse provincie Nangarhar.

Ter staving van huidig volgend verzoek legt verzoekende partij volgende documenten neer: een kopie van haar taskara en de vertaling ervan, een kopie van de taskara van haar vader, een kopie van een Afghaans paspoort, kopieën van Pakistaanse schooldocumenten, een brief van haar advocaat en kopieën van identiteitsdocumenten van haar vader.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming, bij voormeld arrest van de Raad, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In het verzoekschrift, waarin opmerkelijk staat te lezen dat verzoekende partij is “geboren te Afghanistan (Pakistan)” wordt er op algemene wijze op gewezen dat “Verzoekers raadsman heeft een begeleidende brief opgesteld (...)”.

Verzoekende partij (haar raadsman) gaat in het verzoekschrift evenwel voorbij aan, minstens gaat ze niet concreet in op en ze laat na een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die brief wordt vastgesteld, namelijk:

“Ook in de brief van uw advocaat bevinden zich geen nieuwe elementen. Uw advocaat verwijst naar actuele psychische problemen die echter niet worden gestaafd met medische documenten en waar u zelf ook geen melding van hebt gemaakt. U verklaart integendeel dat u “geen problemen” hebt die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (DVZ, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ, vraag 1). Daar waar uw raadsman tracht te vergoelijken dat u in Zweden hebt gelogen over uw herkomst en verblijfplaatsen, slaagt hij er overigens niet in om op te helderen waarom u tijdens uw procedure in België wederom bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd, zoals werd opgemerkt in uw weigeringsbeslissing die werd bekrachtigd door de RvV en wat u zelf toegeeft (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Verder zijn uw verklaringen in strijd met de inhoud van deze brief, volgens dewelke u bent geboren in Pakistan. U verklaart zelf echter te zijn geboren in de Afghaanse provincie Nangarhar (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 5), en dat zou ook moeten blijken uit het taskara en paspoort dat u zelf hebt neergelegd. Deze ongerijmde bewering van uw advocaat kan dus geen dienst doen als nieuw element, wat ook opgaat voor zijn uitspraak dat u rechtstreeks vanuit Pakistan bent vertrokken naar Europa, iets wat opnieuw niet op één lijn staat met uw taskara, en u zelf nadrukkelijk en bij herhaling ontkent (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10,15,17). Voorts bevat de brief tal van verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2018, plus een citaat uit een rapport van februari 2019. In de mate dat hij daarmee over de algemene situatie in uw land van herkomst spreekt, verwijst het CGVS naar de analyse hieronder. Als uw advocaat beweert dat u als terugkeerder problemen zou kennen en u zelf zegt door uw jarenlange verblijf in Europa niet terug te kunnen naar

Afghanistan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22), moet het CGVS evenwel besluiten dat het hier gaat om een vage en algemene beschouwing, die u op geen enkele concretiseert of verduidelijkt, waardoor niet kan worden aangenomen dat er in uw hoofde werkelijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij herhaalt voorts in haar verzoekschrift, hetgeen door haar raadsman in voormeld schrijven al werd aangehaald, dat zij “als terugkeerder omwille van zijn lang verblijf in Europa gemarginaliseerd zal worden”, waarbij zij evenwel opnieuw nalaat deze vrees te concretiseren en enigszins persoonlijk hard te maken. De Raad stipt aan dat een langdurig verblijf in Europa op zich niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). In zoverre verzoekende partij voorhoudt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door haar omgeving/landgenoten, wijst de Raad erop dat zij haar vrees in concreto dient aan te tonen. Zij blijft hier echter in gebreke nu zij louter verwijst naar algemene informatie. Nergens uit haar verklaringen blijkt echter of en wat verzoekende partij dient te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming geen geloof hechtten aan verzoekende partij haar beweerde herkomst uit Gerdi Ghaus, in het district Mohmand Dara, in de Afghaanse provincie Nangarhar. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan, waar dan ook, omwille van haar langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Ze toont op geen enkele manier aan dat haar afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt opgemerkt: “Verweerster verwacht het volgende: “Gaaf terug naar Afghanistan en als ze je vermoorden dan stuur een foto van uw graaf en dan pas zal onze frank vallen dat u effectief het risico liep op vervolging bij uw terugkeer” (sic.), werpt deze algemene en weinig ernstige kritiek geen ander licht op het voorgaande. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en stelt vast dat het verzoekschrift op misplaatste wijze woorden in de mond van de commissaris-generaal legt die op niets zijn gesteund.

4.4. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, kan en mag ten allen tijde en in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij zijn of haar relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, (recente) herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Er wordt verwacht dat men van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure(s) tot beoordeling van het verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Verzoekende partij werd reeds eerder meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang om klaarheid en duidelijkheid te scheppen omtrent essentiële elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, zoals onder meer met betrekking tot het land/de landen en plaatsen van eerder verblijf. Verzoekende partij blijft hier echter manifest in gebreke. Immers, waar zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Zweden in 2012 haar herkomst in Kunduz situeerde, gaf verzoekende partij in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België daarentegen aan dat zij afkomstig is uit Gerdi Ghaus in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar en dat zij daar is geboren en getogen en tot aan haar vertrek uit Afghanistan altijd heeft gewoond, om thans in strijd hiermee in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming te verklaren dat zij een groot deel van haar jeugd heeft doorgebracht in Pakistan en er tot 2011 heeft verbleven en dat ze nadien is teruggekeerd naar de provincie Nangarhar, waar ze tot aan haar vertrek naar Europa in 2012 zou hebben gewoond en geleefd. De vaststelling dat verzoekende partij thans bij huidig volgend verzoek met een nieuwe, aan haar vorige versies frappant tegenstrijdige versie afkomt, zet haar algemene en algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

Dat verzoekende partij heden voorhoudt lange tijd in Pakistan te hebben verbleven alvorens in 2011 te zijn teruggekeerd naar de Afghaanse provincie Nangarhar, is hoe dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dat aan haar voorgehouden herkomst uit en problemen in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, op grond waarvan zij haar voorgehouden vrees ten aanzien van Afghanistan en nood aan internationale bescherming steunt, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij haar huidige laatste versie, waarin zij in haar herkomst uit die regio in Afghanistan en de problemen die zij aldaar met haar oom zou hebben gekend volhardt, werpt hier geen ander licht op.

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de door verzoekende partij per aanvullende nota van 9 juni 2020 overgemaakte originele documenten betreft. De taskara van haar vader werd eerder al bij haar vorig verzoek om internationale bescherming neergelegd, waarbij erop werd gewezen dat deze geen bewijs kan vormen van verzoekende partij haar voorgehouden regio van herkomst of verblijf, daar uit de vertaling ervan blijkt dat het stuk al van 1992 (1371) dateert en dus geen recent document betreft. Van haar paspoort legde verzoekende partij eerder een kopie neer, waarbij er pertinent op werd gewezen dat dit slechts een indicatie is van haar Afghaanse nationaliteit. Ook van de Pakistaanse studentenkaarten van de "Horizon Public High School" en "Khyber Model School", die overigens een andere geboortedatum vermelden dan verzoekende partij haar Afghaans paspoort, legde verzoekende partij eerder kopieën neer, waarbij de commissaris-generaal er terecht op wijst dat deze als recentste datum 2000 vermelden en dus haar beweerde verblijf in Afghanistan in 2011 tot aan haar vertrek naar Europa niet (kunnen) bewijzen. Dat verzoekende partij thans de originelen van de eerder neergelegde documenten betreffende haar vader bijbrengt, is niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen de commissaris-generaal hieromtrent eerder heeft opgemerkt, met name: "Van de kopieën van uw vaders documenten blijken de meeste geen datums te bevatten. Van de documenten waarop wel een datum of jaartal terug te vinden is dateert het meest recente uit 1369 (zie Documenten nr.6i). Dat komt overeen met 1990-1991 in de Westerse kalender. Niet alleen is dat voor de diverse geboortejaren die u tot hiertoe al hebt opgegeven, maar dat is ook minder recent dan het taskara van uw vader, dat zoals tijdens uw vorige procedure al werd opgemerkt, in 1992 zou zijn uitgereikt in Afghanistan. Bijgevolg valt niet in te zien op welke manier deze documenten zouden ondersteunen dat u zelf lange tijd in Pakistan hebt gewoond. Deze kopieën vormen overduidelijk geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

4.5. Aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld, zoals correct wordt opgemerkt in het verzoekschrift waar dienaangaande o.a. staat te lezen: "Verzoekers nationaliteit is aangetoond en verweerder heeft geen twijfel over zijn nationaliteit". Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Gerdi Ghaus in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Waar verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 maart 2021, voert verzoekende partij aan dat er in de vorige beslissing een probleem was omdat getwijfeld werd aan haar verblijfplaatsen. Verzoekende partij wijst erop dat zij thans meerdere bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij tot 2011 in Pakistan heeft verbleven, dan naar Afghanistan reisde en in 2012 naar Zweden vertrok. Verzoekende partij meent dat haar minstens de subsidiaire bescherming (in de zin van artikel) 15b moet toegekend worden gelet op haar verblijf van 10 jaar in het Westen. Voorts stelt verzoekende partij dat ook niet kan getwijfeld worden aan haar Afghaanse nationaliteit. Zij wijst erop dat de Afghaanse ambassade in Brussel niet zomaar een Afghaans paspoort zal geven zonder te controleren of iemand al dan niet Afghaan is. Verzoekende partij beklemtoont dat dit originele stukken zijn waar rekening moet mee gehouden worden. Tot slot stelt verzoekende partij dat het duidelijk is dat zij Pashtou spreekt zoals het gesproken wordt in Pakistan.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers slechts tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en eerder in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, doch gaat niet *in concreto* in op, minstens ontkracht noch weerlegt zij de in de beschikking van 25 maart 2021 gedane vaststellingen.

4.2.2. Waar verzoekende partij er op algemene wijze op wijst dat er in de vorige beslissing, waarmee zij wellicht de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale beschermingen genomen bedoelt, een probleem was omdat er aan haar verblijfplaatsen werd getwijfeld, herinnert de Raad eraan dat, zoals in voormelde beschikking wordt opgemerkt, *“Verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 227 220 van 9 oktober 2019 omdat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden herkomst uit het district Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, en aan de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aldaar. Verzoekende partij biedt, zo werd vastgesteld en geoordeeld, geen zicht op haar daadwerkelijke verblijfplaatsen en levensomstandigheden in Afghanistan.”* Verzoekende partij kan de beroepsprocedure in het kader van huidig volgend verzoek niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Verzoekende partij brengt, zo stelt de Raad vast, bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voormelde beoordeling in het kader van haar vorig verzoek.

4.2.3. Waar verzoekende partij ter zitting beknopt herhaalt en verwijst naar hetgeen zij eerder in het kader van huidig volgend verzoek heeft verklaard en de documenten die zij heeft neergelegd met betrekking tot haar verblijf(plaatsen) in Afghanistan en Pakistan, herneemt de Raad de grond in voormelde beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld:

“4.4. Van een persoon die internationale bescherming verzoekt, kan en mag ten allen tijde en in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij zijn of haar relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, (recente) herkomst, reisweg en vluchtmotieven. Er wordt verwacht dat men van bij de aanvang van en doorheen de gehele procedure(s) tot beoordeling van het verzoek om internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op elk verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure voor internationale bescherming (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004).

Verzoekende partij werd reeds eerder meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang om klaarheid en duidelijkheid te scheppen omtrent essentiële elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, zoals onder meer met betrekking tot het land/de landen en plaatsen van eerder verblijf. Verzoekende partij blijft hier echter manifest in gebreke. Immers, waar zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming in Zweden in 2012 haar herkomst in Kunduz situeerde, gaf verzoekende partij in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming in België daarentegen aan dat zij afkomstig is uit Gerdi Ghaus in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar en dat zij daar is geboren en getogen en tot aan haar vertrek uit Afghanistan altijd heeft gewoond, om thans in strijd hiermee in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming te verklaren dat zij een groot deel van haar jeugd heeft doorgebracht in Pakistan en er tot 2011 heeft verbleven en dat ze nadien is teruggekeerd naar de provincie Nangarhar, waar ze tot aan haar vertrek naar Europa in 2012 zou hebben gewoond en geleefd. De vaststelling dat verzoekende partij thans bij huidig volgend verzoek met een nieuwe, aan haar vorige versies frappant tegenstrijdige versie afkomt, zet haar algemene en algehele geloofwaardigheid verder op de helling.

Dat verzoekende partij heden voorhoudt lange tijd in Pakistan te hebben verbleven alvorens in 2011 te zijn teruggekeerd naar de Afghaanse provincie Nangarhar, is hoe dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dat aan haar voorgehouden herkomst uit en problemen in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, op grond waarvan zij haar voorgehouden vrees ten aanzien van Afghanistan en nood aan internationale bescherming steunt, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij haar huidige laatste versie, waarin zij in haar herkomst uit die regio in Afghanistan en de problemen die zij aldaar met haar oom zou hebben gekend volhardt, werpt hier geen ander licht op.

Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de door verzoekende partij per aanvullende nota van 9 juni 2020 overgemaakte originele documenten betreft. De taskara van haar vader werd eerder al bij haar vorig verzoek om internationale bescherming neergelegd, waarbij erop werd gewezen dat deze geen bewijs kan vormen van verzoekende partij haar voorgehouden regio van herkomst of verblijf, daar uit de vertaling ervan blijkt dat het stuk al van 1992 (1371) dateert en dus geen recent document betreft. Van haar paspoort legde verzoekende partij eerder een kopie neer, waarbij er pertinent op werd gewezen dat dit slechts een indicatie is van haar Afghaanse nationaliteit. Ook van de Pakistaanse studentenkaarten van de “Horizon Public High School” en “Khyber Model School”, die overigens een andere geboortedatum vermelden dan verzoekende partij haar Afghaans paspoort, legde verzoekende partij eerder kopieën neer, waarbij de commissaris-generaal er terecht op wijst dat deze als recentste datum 2000 vermelden en dus haar beweerde verblijf in Afghanistan in 2011 tot aan haar vertrek naar Europa niet (kunnen) bewijzen. Dat verzoekende partij thans de originelen van de eerder neergelegde documenten betreffende haar vader bijbrengt, is niet van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen de commissaris-generaal hieromtrent eerder heeft opgemerkt, met name: “Van de kopieën van uw vaders documenten blijken de meeste geen datums te bevatten. Van de documenten waarop wel een datum of jaartal terug te vinden is dateert het meest recente uit 1369 (zie Documenten nr.6i). Dat komt overeen met 1990-1991 in de Westerse kalender. Niet alleen is dat voor de diverse geboortejaren die u tot hiertoe al hebt opgegeven, maar dat is ook minder recent dan het taskara van

uw vader, dat zoals tijdens uw vorige procedure al werd opgemerkt, in 1992 zou zijn uitgereikt in Afghanistan. Bijgevolg valt niet in te zien op welke manier deze documenten zouden ondersteunen dat u zelf lange tijd in Pakistan hebt gewoond. Deze kopieën vormen overduidelijk geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

Met de algemene opmerking dat het om originele stukken gaat waar rekening mee moet worden gehouden, hetgeen dus ook effectief gebeurt zoals blijkt uit het voorgaande, en dat de Afghaanse ambassade in Brussel niet zomaar een Afghaans paspoort geeft aan iemand zonder te controleren of die persoon al dan niet Afghaan is, in welk verband de Raad erop wijst en beklemtoont dat verzoekende partij haar nationaliteit van Afghanistan niet in twijfel wordt getrokken, slaagt verzoekende partij er niet in om voormelde concrete vaststellingen, zoals die omtrent de door haar neergelegde originele documenten, in een ander daglicht te plaatsen. Haar betoog ter zitting dat het duidelijk is dat zij Pashtou spreekt zoals het gesproken wordt in Pakistan, vermag dit evenmin, waarbij de Raad nogmaals wijst op en volgende grond in de beschikking onderstreept: *“Dat verzoekende partij heden voorhoudt lange tijd in Pakistan te hebben verbleven alvorens in 2011 te zijn teruggekeerd naar de Afghaanse provincie Nangarhar, is hoe dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan de beoordeling in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming dat aan haar voorgehouden herkomst uit en problemen in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, op grond waarvan zij haar voorgehouden vrees ten aanzien van Afghanistan en nood aan internationale bescherming steunt, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij haar huidige laatste versie, waarin zij in haar herkomst uit die regio in Afghanistan en de problemen die zij aldaar met haar oom zou hebben gekend volhardt, werpt hier geen ander licht op.”*

4.2.4. De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 25 maart 2021 waar wordt vastgesteld als volgt:

“In het verzoekschrift, waarin opmerkelijk staat te lezen dat verzoekende partij is “geboren te Afghanistan (Pakistan)” wordt er op algemene wijze op gewezen dat “Verzoekers raadsman heeft een begeleidende brief opgesteld (...).”

Verzoekende partij (haar raadsman) gaat in het verzoekschrift evenwel voorbij aan, minstens gaat ze niet concreet in op en ze laat na een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot die brief wordt vastgesteld, namelijk:

“Ook in de brief van uw advocaat bevinden zich geen nieuwe elementen. Uw advocaat verwijst naar actuele psychische problemen die echter niet worden gestaafd met medische documenten en waar u zelf ook geen melding van hebt gemaakt. U verklaart integendeel dat u “geen problemen” hebt die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (DVZ, Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden DVZ, vraag 1). Daar waar uw raadsman tracht te vergoelijken dat u in Zweden hebt gelogen over uw herkomst en verblijfplaatsen, slaagt hij er overigens niet in om op te helderen waarom u tijdens uw procedure in België wederom bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd, zoals werd opgemerkt in uw weigeringsbeslissing die werd bekrachtigd door de RvV en wat u zelf toegeeft (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Verder zijn uw verklaringen in strijd met de inhoud van deze brief, volgens dewelke u bent geboren in Pakistan. U verklaart zelf echter te zijn geboren in de Afghaanse provincie Nangarhar (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 5), en dat zou ook moeten blijken uit het taskara en paspoort dat u zelf hebt neergelegd. Deze ongerijmde bewering van uw advocaat kan dus geen dienst doen als nieuw element, wat ook opgaat voor zijn uitspraak dat u rechtstreeks vanuit Pakistan bent vertrokken naar Europa, iets wat opnieuw niet op één lijn staat met uw taskara, en u zelf nadrukkelijk en bij herhaling ontkent (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 10,15,17). Voorts bevat de brief tal van verwijzingen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2018, plus een citaat uit een rapport van februari 2019. In de mate dat hij daarmee over de algemene situatie in uw land van herkomst spreekt, verwijst het CGVS naar de analyse hieronder. Als uw advocaat beweert dat u als terugkeerder problemen zou kennen en u zelf zegt door uw jarenlange verblijf in Europa niet terug te kunnen naar Afghanistan (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 22), moet het CGVS evenwel besluiten dat het hier gaat om een vage en algemene beschouwing, die u op geen enkele concretiseert of verduidelijkt, waardoor niet kan worden aangenomen dat er in uw hoofde werkelijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij herhaalt voorts in haar verzoekschrift, hetgeen door haar raadsman in voormeld schrijven al werd aangehaald, dat zij *“als terugkeerder omwille van zijn lang verblijf in Europa gemarginaliseerd zal worden”*, waarbij zij evenwel opnieuw nalaat deze vrees te concretiseren en

enigszins persoonlijk hard te maken. De Raad stipt aan dat een langdurig verblijf in Europa op zich niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (RvS 8 maart 1995, nr. X). In zoverre verzoekende partij voorhoudt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door haar omgeving/landgenoten, wijst de Raad erop dat zij haar vrees in concreto dient aan te tonen. Zij blijft hier echter in gebreke nu zij louter verwijst naar algemene informatie. Nergens uit haar verklaringen blijkt echter of en wat verzoekende partij dient te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. De Raad herhaalt bovendien dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming geen geloof hechtten aan verzoekende partij haar beweerde herkomst uit Gerdi Ghaus, in het district Mohmand Dara, in de Afghaanse provincie Nangarhar. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan, waar dan ook, omwille van haar langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Ze toont op geen enkele manier aan dat haar afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Waar in het verzoekschrift in dit verband wordt opgemerkt: “Verweerster verwacht het volgende: “Gaat terug naar Afghanistan en als ze je vermoorden dan stuur een foto van uw graaf en dan pas zal onze frank vallen dat u effectief het risico liep op vervolging bij uw terugkeer” (sic.), werpt deze algemene en weinig ernstige kritiek geen ander licht op het voorgaande. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en stelt vast dat het verzoekschrift op misplaatste wijze woorden in de mond van de commissaris-generaal legt die op niets zijn gesteund.”

Verzoekende partij merkt ter zitting slechts zeer algemeen op dat haar minstens de subsidiaire bescherming (in de zin van artikel) 15b moet toegekend worden gelet op haar verblijf van 10 jaar in het Westen, zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen dienaangaande eerder werd vastgesteld, zoals hierboven geciteerd en waar zij dan ook op generlei wijze afbreuk aan doet.

4.2.5. Wat verzoekende partij haar opmerking betreft dat niet kan getwijfeld worden aan haar Afghaanse nationaliteit, verwijst de Raad naar en benadrukt hij volgende grond in de beschikking van 25 maart 2021: “Aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld, zoals correct wordt opgemerkt in het verzoekschrift waar dienaangaande o.a. staat te lezen: “Verzoekers nationaliteit is aangetoond en verweerster heeft geen twijfel over zijn nationaliteit”. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit Gerdi Ghaus in Mohmand Dara in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbepsluit leidt tot een direct of indirect refoulement.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en dienstige argumenten bij die voormelde grond en de overige in de beschikking van 25 maart 2021 opgenomen gronden in een ander daglicht (kunnen) plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS